

vozného předepíše a vybere snížený poplatek. Pokládá-li se strana za zkrácenu a soudí, že se stala chyba při počítání dovozného nebo při použití tarifu, přísluší jí podle §§ 70 a 71 žel. dopr. ř. právo reklamovati nesprávnost u železnice a žádati, by jí bylo vráceno, oč více bylo vybráno. Při poskytování slev návratkem předpisuje a vybírá dráha sice normální dovozné, ale vrátí straně na její žádost rozdíl dovozného. Poskytnutí slevy jest vázáno podmínkou podání takové žádosti, pro niž platí zvláštní tarifní předpisy. Pro slevu poskytovanou návratkem při vývozních tarifech ustanovuje železniční nákladní tarif díl I. oddělení B pod oddílem IV. b), že žádost musí býti podána do jednoho roku a musí býti doložena nákladními listy po případě jejich duplikáty o přepravě do pohraniční stanice a z pohraniční stanice do ciziny. V souzeném případě tvrdí žalující firma, že bylo od ní vybráno více, než mělo býti vybráno, že rozdíl byl reklamován a že reklamaci nebylo vyhověno. Právním důvodem žaloby jest tedy, že nebyla poskytnuta sleva, zaručená vyjímečným vývozním tarifem kartováním, že bylo předepsáno a vybráno na dovozném více, než mělo býti předepsáno a vybráno. Podle § 70 žel. dopr. ř. požaduje žalobkyně, by jí byl vrácen rozdíl, poněvadž se stala chyba při použití tarifu. Přiznání vyjímečného vývozního tarifu návratkem, jež jest vázáno podmínkou, že byla mimosoudně včas podána řádně doložená žádost o vrácení rozdílu v dovozném, není předmětem žaloby. Nižší soudy nepotřebovaly a neměly se jím obíratí, tím méně může o něm jednati soud odvolací. Osud žaloby závisí tudíž výhradně na rozhodnutí, zda mohlo býti užito vyjímečného vývozního tarifu kartováním, t. j. ihned při předepsání a vybrání dovozného. Rozhodnutí toto, jež, jsouc výkladem tarifu, jest rozhodnutím ryze právním a přísluší proto výhradně soudu, nemůže býti pochybné. Podle všech tarifními znalci uvedených předpisů může při vývozu v případech, kde zásilka jest podána do pohraniční stanice a z ní se podá novým nákladním listem do ciziny, býti použito vývozního nebo vyjímečného vývozního tarifu kartováním jenom tehdy, když zásilka byla z pohraniční stanice k další přepravě do ciziny podána do 24 hodin od uplynutí dne, kdy zboží došlo. V případě, o nějž v dovolacím řízení již jediné jde, není sporu o tom, že zásilka došla do Děčína 2. října 1922, novým nákladním listem do Německa byla však podána teprve 14. října 1922. Zamítavý rozsudek procesního soudu musil býti proto obnoven.

Čís. 7587.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

Na zaměstnavateli nelze se domáhati náhrady podle zákona o úrazovém pojištění z důvodu, že byl úraz způsoben hrubým zaviněním toho kterého zaměstnance.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Rv I 867/27.)

Žalující dělník domáhal se na žalovaném podnikateli náhrady škody, ježto utrpěl úraz v jeho podniku. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesporně jest, že žalobce utrpěl úraz při práci v podniku podléhajícím úrazovému pojištění podle zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888. Podle § 46 téhož zákona může pojištěný jen tehdy uplatňovati proti podnikateli nárok na náhradu škody pro utrpěný úraz, když tento úraz byl v podniku způsoben zúmyslně podnikatelem nebo jeho zástupcem. To však nebylo za sporu vůbec ani tvrzeno a, poněvadž řečený předpis má ráz práva donucovacího, nemůže žalobní nárok vůbec býti po právu, an žalobce uplatňuje pouze zavinění orgánů strany žalované a nikoliv přímou jejich zúmyslnost. Bylo proto zbytečno připouštěti za tohoto stavu věci důkazy o tom, že se některý z orgánů strany žalované dopustil hrubého zavinění, a netrpí tudíž řízení podstatnými vadami, když důkazy ty prováděny nebyly. Výtka nesprávného právního posouzení jest rovněž neoprávněná, jak z hořejší úvahy již patrné, zejména vzhledem k ustanovení § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Doporučuje se obíratí se především dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci, poněvadž z toho vyplývá, zda dovolací důvod neúplnosti řízení jest odůvodněn, čili nic. Dlužno přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že dovolatel, jenž po dobu svého zaměstnání v podniku žalované firmy byl pojištěn proti úrazu ve smyslu zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888, by se mohl domáhati na žalované jako podnikateli podle výslovného ustanovení § 46 cit. zák. toliko tehdy náhrady škody pro úraz utrpěný dne 28. července 1923 v podniku žalované, kdyby úraz byl způsoben úmyslně podnikatelem nebo jeho zástupcem. To však dovolatel ani netvrdil, naopak výslovně prohlásil, že úraz nebyl způsoben úmyslně, a zastává i v dovolání stanovisko, že úraz byl způsoben hrubým zaviněním zaměstnanců žalované firmy. Je-li tomu tak, mohl by se snad dovolatel domáhati náhrady na těchto zaměstnancích podle předpisu druhé věty § 47 druhý odstavec cit. zák., nikoliv však na žalované firmě. Soudy nižších stolic posoudily tedy věc po právní stránce úplně správně, zamítnuvše žalobu.

Čís. 7588.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Nároku na zaopatřovací požitky nemá zaměstnanec (jeho manželka), jenž v době nabytí účinnosti zákona dosud činně sloužil. Lhostejno, že, jsa pojištěn u pensijního fondu, nabyt v době účinnosti zákona již nároku na pensi z tohoto pojištění.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Rv I 888/27.)